

מסורת הש"ס

(א) לעיל קטו: (ב) יומא כח,
(ג) (לעיל כה: מנחות סו:),
(ד) (ברכות ה: יט"ג), (ה) (ג"א
פרשות), (ו) (ג"ל לכה הוא
דאחי), (ז) (וע"ר תוס' טוטה
לכ: סד"ה וירין).

תורה אור השלב

1 ואל בני ישראל תדבר
לאמר איש כי ימות וכן אלה
לו תעבירנה את תחלתו
במדינה
2 ואם בן בת נהנתם
את תחלתו לאמר:
במדינה כ ט
3 בנימים דהם יתן חקיהו
למות וקבא אלו השעיהו
כאן אמרין תנביא ואמר
אלו בני שמר כי בן ליהודי
כי מת אהרן וכל תורה
מלכים כ א
4 ואזרחשל קרא כי כ א
נעשהה עמך חזשאל
והחלף חקם וכלך אל ביתו
אל עירו ורצו אל ביתו
וחקק וחקק וקבר בבקר
אביר שמואל ב ז כב

הגהות הב"ח

(א) יושב"ם ד"ה שאלת
והעברתם וכו' ר' לומר כי
והתם והעברתם ד"ה:

מוסף רש"י

הואיל ובגנה ובעלה
יורשין אותה. כגון שם
האב אשר ששולח למצור
לרצון ויתא אשר בלא גנים
ואשר ורשעו בזה ורשעו
שם דרשה בזה אי בעלה
שה ששולח לרצון, והוא
שהשולח נחלה ששם ששם
לשם לרצון ורשעו קהל
שהשולח אי הכן יורש
אשר הוא ששם, ויורש דרש
ירושם הכן אי חזי מקרה
אשר חזי יורש שם מהש
ולעזר ששם.

רבינו גרשום

[illegible]

קודם לכן ולא מסיק (א) ולא שאני דאמי רבון מרדו דלא דהא דקאמר דומה לאו מש צעריה הוא דקא מרבר. כל יודע שאין לו בן נכסי לפי שהיה לו בן לא היה נוחח (א) נחאש דנ"ל ולא מסיק אדעת

וְסוֹמֵךְ כְּלוּמָר כְּמִדּוּמָה הִיטִיט שִׁישׁ לִי בֵן. עֲכָשִׁי שְׂעִדֵּי לִי שֶׁאֵין לִי בֵן:
וְיֵין מִסְתָּנוּ מִסְתָּנוּ. לְחִילִי הִיא יוֹדֵעַ שִׁישׁ לִי בֵן אִו שֶׁאֲשַׁמּוּ מַעֲוֹרֶת
 אֵל הִיא עוֹתָן: **לְמָא לְעָרִישׁ קַמְדִּכָּהּ**. וְלֹא תִלָּה טַעַם מִתְנַחֵה
 מִימֵת כֵּן אֵלֶּה כְּמֵהֶחָזֵן עַל כֵּן שִׁמָּה וּלְפִי שֶׁבֵן רָחִיו לִירֵשׁ וְכִסִּי

וַיֵּשֶׁב וְהָאֵין לוֹ בֵּן יֶלֶד וּמִחוּךְ
 כָּעֵר אֶת מִיתָתוֹ בְּנֵי שְׁבַע חִילוּק
 וְסִכּוֹ וְיֹלֵדָה אֶת־מִתָּת דַּעֲמִיהַ כִּי
 אִיכָא לְמִיתָר רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן מִנְסֵא
 וְהָאֵין לוֹ רַבֵּן דְּלִיכָא הֵבֵל אֶת־מִתָּת
 מִיִּמּוֹכָה כִּל כֶּרְמִיל דְּרוֹקָא קֶאֱמֵר
 דַּחֲפֵסֵיהּ וְתוֹלֵה תַחֲתוֹ בְּיָתֵיהּ בְּנֵי
 וְהָאֵין וְדַבְרֵיהּ הֵבֵל הִיא: מִיָּין לְתַפְסָה
 יָבִיב מַרְע. שְׁקוּהַ דְּבִדּוֹר בְּלֵא קִינִי
 וְדִר בְּנוֹן מֵזֵה מִתַּחַת מִיתָה דְּסַפְקִין
 קֶקְמוֹן (דָּף קֶאֱל): דֵּלֵא קֶקְמוֹן אִפְּלִי
 מִתַּחַת הַבַּיִת דְּרִמִּית אֵין נִמִּי שְׂבִיב מַרְע
 חֲזַקֵּן כֵּן דְּנִסּוֹ בְּלֵא שׂוֹר וְתִיתָ:
 וְהָאֵין וְהַעֲבֵרְתָם אֶת נַחֲלָתוֹ. דְּהֵא
 וַיֵּשֶׁב לְמַחֲבֵא אִישׁ כִּי יִתּוֹם וְבֵן אֵין לוֹ
 נַחֲלָתוֹ. וְחָלְתוּ וְכֹחַ וְהַעֲבֵרְתָם יִתְרָא
 וְרִבְרִי וְחָלְתוּ מִפִּי מַדְבְּרִיבִי יִתְרָא
 נַחֲלָתוֹ אֶת רַבִּיָּא הוּא וְלֵא נִהִירָא
 הֵבֵל אֶת־מִתָּת קֶלְמֵן הִיא מִיַּעֲבִי לִיה
 וְהַעֲבֵרְתָּהּ ר' אֹמֵר כִּי (א) וְהַעֲבֵרְתָם
 רִישׁ וְלֵא דִירָשׁ אֶת אֲחֵלָתָה עֲלֵי נִמִּי
 רִישׁ אֶת־מִתָּת מִלְּשׁוֹן הַעֲבֵרָה. וְאִיתָ
 וְתַפְסָה מַדְשֵׁי קֶרָא דְּבִדּוֹרִיהּ דְּמִנִּי

[illegible]

דכתיב (ויק' לו) מנפון ובה יאחז רוח
 שם לא אדרג יחזק סמכין ולא אפי
 יגורוסיין מרקיבין. וממון שאינן יור
 משמים מתבררין הפירות הנזכרים וש
 מנערת צמדה ופירות אין צורך: ו
 זכרית קשה ומערבית יפה: ורמיה
 ממה (כו) והשלח חקן על גלגל פפון. ו
 חס חטין על השלח בצפון אפוניו י
 ארלט מולחלת ואינה צריכה למער
 וצריכה למעלה דמנחם אפרס

[illegible]

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

קמו.

עין משפט
נר מצוה

כח א מ"י ס"ח מהלכות
זכיה ומתנה הלכה ז
סמג עשין פב טושי"ע ח"מ
פ"י רנב סעף ה:

נו גרשום (המיסד)

[illegible]

דאס פון חתורה ב'ז' לאו מן הסוד
נחמן גופיה אים ליה לקמן דאיה
אלא אסמכתא נעלמא הוא דקאמר
אמר מוהעברתם הכי פ' מאי טעמא

לא משיק אשמכתא ידידיה מן
והעברתם וזי האי גוונא אינא בפרק
קמא דמועד קטן (דף ה:) גבי ציון
שהוא מדרבנן בפרק התם והא
(ומהכא נפקא) והא מיבעי ליה
לכתמיא כו' ועל כרחק ציון מדרבנן
היא קדאמר צפ' דס הגדה ומה מ"ו.)
הבל צופין קאשן המעריבה
בפרק קמא דיומא (דף כא:)
ספיר לה מדתן לא נלחא הרוח עשן
המעריבה ומשני לה שפיר:
לא קשיא הא אין והא י"ח. פי' רבני
שמואל דרוח מזרחית מונעת את
המטר וקשה דאמר לעיל בפרק לא
יחפור (דף סה:) ורחב מים במזגן וז'
רוח מזרחית משמע שמציאה מים על
כן נראה לפרש דמציאה מים אלא
שנא"ל יפה ויבנל קשה שהארץ
מלוחלחת מליאה מים ומה שפי' כלפי
מערב הכל ע"צין לפי שמזרחית מונעת
מטר לא היה לו יאמר כן אלא
לפי שמציא מים יאמר מדיאי:
למפלגו

תתם אורחיה דקרא הוא רב
לה חזקיהו למות ויבא אליו
צו לביתך כי מת אתה ולא
מהבא ואחיתופל ראה כי
אל ביתו אל עירו ויצו אל
יוסם צוה אחיתופל את בניו
בית דוד ויום טוב של
בלול איתמר אמרי נהרדעי
בלול בלול ממש אלא
יוד אמר ליה רבי אבא לרב
לה דאמר רב יצחק בר
צופין לעשן המערכה נטה
מפני שגשמי שנה מרובין
ובעלי בתים שמחין מפני
לפי מזרח הכל שמחין כלפי
יפה מערבת לעולם קשה
שליש וקשה לזיתים בשעה
זהביאו שלישי ויפה לזיתים
טרא ואיתימא רב נחמן בר
אמי מרבי דידיה והאי מרבי
אול אומר יום טוב של עצרת
האי יומא קמא דריש שתא אי
נא קרידא למאי נפקא מינה
לתפלתו

תַּחֲנִינִין לה. סימני חבולות אס ילֵינוּ
 יומית מנשבת זו ומטוה לפי פסון:
מַפְּנֵי שְׁנַפְּנֵי שֶׁנָּה מוֹטֵטִין, וּבִזְרוֹת
 יוֹסִים: לְמוֹרֵה כּוֹלֵן שִׁמְחִים. שְׁמַעְרִית
 וּפִירֹת שְׁקֵטֵן אֵין יוֹמָמִים. אִלֻּמָּה
 וְרִיבִין לְמִטָּה: רָקֵקֵן בִּלְפָּנֵי. כְּדַבְּרִית
 כִּי יִדְרִים כּו'. כָּל אֶחָד מִגְּדֵל אֶחָ שְׁלוֹ
 ס: הָא לָן. לִבִּי בָּגֵל הַשְׁכּוּמִים בְּחַזְקָה
 מְטַרֶּת וְיֹחֵר מֵדָא לִבִּי בָּגֵל וּמוֹמֶרֶת
 ז: שֶׁסָּא חֲמִישָׁא. כְּלוּמָר רַבִּי הִשָּׁה:
 לְפָנֵינוּ

יפה להם. וררו צפוגית יפה לחטין שעושין מהן לחם
ים שממשן דית ערשים נרות: רוח צפון שהשול
א קשיא הא לן. לבני בכל דרבני במעולה דל
נשתב) מנשמת) כל כך יפה להם וררו מערבי
יפה להן שאיי בבוהה מכל הארצות יבישה ו
רובין. נוטה למערב כולן עצבין לפי שררו מזרחי

וּסְדֻרֹתֶיהָ מְרַקְבִים כָּלֵל וְעַיִן צְהוּסָה דִּיהָ לֹא.

וסיפוריה מרקיזים כג'ל וע"י צחוק ד"ה לא.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones